

А тим часом
 стрі-ворі
 нії, по-під небом
 зуть, васняють...
 їмо-ж, моя сестро,
 но святая,
 кверними устами
 мось Богу,
 шумимо тихесенько
 ку дорогу.
 етою бездонною
 ламутнію
 лови мене, друже,
 о святою!
 да се, да оне,
 осто—навпростець
 па на ралець,
 рить він Харона
 оялку?...

І тоді,
 мєрив мудрий дід,
 лежа, епопек—
 скрив по-над землею,
 гексаметри плелі,
 йще-б однеслі
 снідання...

А потім
 прову—та по нотах,
 збудь...

Друже мій!
 путничє святий!
 ь не захолюв,
 ише до Харона!
 Лету бездонною
 ламутнію

55 Перепливе, перенесём
 І славу святую,
 Безвічною, молодію...
 Або—цур їй, друже!
 І без неї обидўся,
 60 Та як буду вдўжати,
 То над самим Флегетоном,
 Абб над Стїксом у раї,
 Неначє над Дніпром широким,
 В гаю, предвічньому гаї,
 65 Поставлю хаточку, садочє
 Кругом хатини насажу,
 Прилинеш ти у холодочк,
 Тебе, мов крадю, посажу;
 Дніпро, Україну згадаєм,
 70 Веселї сєлиця в гаїх,
 Могили-гори на степах
 І веселєнько заспїваєм...

14—25. II. 1861.
 Петербург.

Перводрун: «Основа» 1861,
 кн. V, стр. 3—4.

.....◆.....